

LES
ARTS
ÉS ÒPERA

TEMPORADA 25/26

GIULIO CESARE IN EGITTO

Georg Friedrich Händel

PALAU DE LES ARTS REINA SOFÍA

GENERALITAT
VALENCIANA

LES ARTS
VALÈNCIA

Sala Principal		
28	de febrer de 2026	19.00 h
4, 11, 13	de març de 2026	19.30 h
8	de març de 2026	18.00 h

ADMINISTRACIÓ FUNDADORA

ADMINISTRACIÓ COL·LABORADORA

GIULIO CESARE IN EGITTO

Georg Friedrich Händel
1685–1759

PRODUCCIÓ

Oper Köln

Òpera en tres actes

Llibret de Nicola Francesco Haym,
basat en l'obra de Giacomo Francesco Bussani

Estrena: 20 de febrer de 1724, King's Theatre,
Londres

EDICIÓ

Alkor Edition Kassel GmbH

DURACIÓ: **3 H 37 MIN**

PRIMERA PART (Actes I i II): **1 H 53 MIN**

DESCANS: **25 MIN**

SEGONA PART (Actes II i III): **1 H 19 MIN**

DIRECCIÓ MUSICAL

Marc Minkowski

DIRECCIÓ D'ESCENA

Vincent Boussard

ESCENOGRAFIA

Frank Philipp Schlößmann

VESTUARI

Christian Lacroix

COL·LABORADOR DE VESTUARI

Robert Schwaighofer

IL·LUMINACIÓ

Andreas Grüter

VÍDEO

Nicolas Hurtevent

DRAMATÚRGIA

Svenja Gottsmann

GIULIO CESARE

Aryeh Nussbaum Cohen

CLEOPATRA

Marina Monzó

CORNELIA

Sara Mingardo

SESTO

Arianna Vendittelli

TOLOMEO

Cameron Shahbazi

ACHILLA

Jean-Philippe McClish

CURIO

Bryan Sala⁺

NIRENO

Lora Grigorieva⁺⁺

Orquestra de la Comunitat Valenciana

ASSISTENT DEL DIRECTOR MUSICAL

Clément Pottier

MESTRE REPETIDOR

Jorge Giménez

COL·LABORADOR DE DIRECCIÓ D'ESCENA

Heiko Hentschel

ASSISTENT D'ESCENOGRAFIA

Laila Rosato

FIGURACIÓ

Raquel Andrés, Beatriz Cuesta, José Dopateo, Candela Leal, Alberto Sancho

SUBTITULACIÓ

Anselmo Alonso

+Alumni Centre de Perfeccionament ++Centre de Perfeccionament

LES ARTS ÉS MEMBRE DE:

ÓPERA
LATINOAMÉRICA

AEOS

ACTE I

El general romà Juli Cèsar arriba a Egipte perseguint el seu antic rival Pompeu. Ptolemeu, rei d'Egipte, presenta el cap de Pompeu a Juli Cèsar per a guanyar-se el seu favor. Però el gest provoca indignació: Juli Cèsar rebutja la traïció comesa contra un altre romà. Cornèlia, viuda de Pompeu, i el seu fill Sesto queden desemparats i en perill. Mentrestant, Cleòpatra, enfrontada al seu germà Ptolemeu pel tron, es disfressa d'una de les seues donzelles per tal d'apropar-se a Juli Cèsar i seduir-lo, esperant aconseguir la seua aliança. Sesto troba en Cleòpatra una inesperada aliada per a intentar acabar amb Ptolemeu i venjar així el seu pare. Per la seua banda, Aquil·las, general de Ptolemeu, planeja assassinar Juli Cèsar, amb la promesa del rei de recompensar-lo amb Cornèlia, per la qual el militar se sent atret.

ACTE II

Juli Cèsar gaudix de la companyia d'una bella seductora (en realitat Cleòpatra) quan rep la notícia que Ptolemeu conspira per a atemptar contra ell. Cleòpatra revela llavors la seua verdadera identitat i decidix fer costat a Juli Cèsar, qui se'n va al combat. Les intrigues s'intensifiquen: Aquil·las anuncia que, suposadament, Juli Cèsar ha mort i exigix Ptolemeu que li faça entrega de Cornèlia, a la qual cosa este, que també s'ha enamorat de la viuda de Pompeu, es nega i l'acusa de traïdor.

ACTE III

Juli Cèsar és donat per mort. Les forces fidels a Cleòpatra han sigut derrotades i la reina ha caigut presonera de Ptolemeu, que celebra la seua victòria. Però Juli Cèsar ha sobreviscut i aconseguix tornar a terra ferma. Aquil·las, moribund, li oferix el suport de part de l'exèrcit egipci contra Ptolemeu. Amb este recolzament, Juli Cèsar reorganitza la seua ofensiva i venç. Finalment, Sesto ha aconseguit venjar son pare donant mort a Ptolemeu. Amb el conflicte resolt, Juli Cèsar proclama Cleòpatra reina d'Egipte sota aliança amb Roma. Els dos celebren la seua unió.

A propòsit de *Giulio Cesare in Egitto*

Manuel Muñoz Ibáñez

President de la Reial Acadèmia de Belles Arts de sant Carles

Quan Georg Friedrich Händel va estrenar el 10 de febrer de 1724 *Giulio Cesare in Egitto* al King's Theatre de Londres, ja s'havien descobert de manera fortuïta (1709) les ruïnes d'Herculà, però encara no s'havia iniciat la primera excavació sistemàtica, que va començar el 1738. Uns anys més tard (1748), va passar el mateix amb Pompeia, la ciutat veïna, enterrada com aquella pel Vesubi l'any 79 d. C. No obstant això, en nombrosos tractats sobre Història de la Música, en comentar el final del període barroc no es fa referència a estos fets, sinó a la mort de Johann Sebastian Bach esdevinguda el 1750. Cal suposar que ha sigut la proximitat de les dates el que ha permès que quasi es sobrepose la cronologia dels dos referents: el de la mort del mestre d'Eisenach amb la dels dos grans descobriments arqueològics referits, que varen ser clau per a posar fi al període barroc de la Il·lustració i donar pas al neoclassicisme.

Händel havia viatjat a Londres per primera vegada a finals del 1710, però només va estar huit mesos, temps suficient per a adonar-se que habitava una ciutat emergent regida per una monarquia parlamentària, on va ser rebut molt favorablement a la cort de la reina Anna, la primera sobirana de la Gran Bretanya i l'última de la família dels Stuart, fins a la seua mort el 1714. Allà, també el pensament il·lustrat, amb el culte a l'home com a nou subjecte autònom en vies de realització, anava acompanyant les experiències estètiques, mentre el jove compositor prenia contacte amb l'extensa societat anglesa, estructurada, però amb una riquesa progressiva, més acumulada en la noblesa, a la qual també ascendien els comerciants rics, al temps que la classe mitjana es consolidava paral·lelament a l'existència d'una

classe treballadora amb una vida precària i fins i tot marginal (especialment a les grans ciutats i per tant, a la capital), que amb el pas del temps condicionaria fortes protestes.

Particip, no obstant això, de l'ambient culte i il·lustrat (John Locke, el pensador de l'empirisme anglès, havia mort el 1704, i Isaac Newton havia publicat el seu *Philosophiæ Naturalis Principia Mathematica*, el 1687), Händel estava il·lusionat, llavors, per l'existència del Queen's Theatre, que dirigia el dramaturg Aaron Hill. Però, quina era l'experiència prèvia d'aquell estranger, un músic alemany de 25 anys?

Georg Friedrich Händel havia nascut el 1685 a Halle (Alemanya), fill d'un barber-cirurgià i de la seua segona esposa, Dorothea Taust. No hi ha massa dades relatives a la seua infància i les que es coneixen procedeixen principalment de la biografia que va escriure John Mainwaring (1760). Son pare va arribar a ser cirurgià de la cort de Saxònia-Weissenfels i, de xiquet, va poder interpretar una peça d'orgue al palau, amb la qual cosa el duc va instar el seu progenitor perquè li permetera estudiar música i el va posar sota la tutela d'un organista reconegut: F. W. Zachow. Amb la seua direcció va aprendre orgue, clavecí i violí, però també composició, harmonia i contrapunt. Amb 15 anys es va matricular a la Universitat de Halle, on va passar un any i va fer amistat amb Telemann. El mateix any 1703, es va traslladar a Hamburg: un important centre comercial i cultural que posseïa l'única companyia d'òpera regular d'Alemanya fora de les corts, i s'hi va col·locar com a músic de l'orquestra, a més de compondre *Almira*, la seua primera òpera (1705) i *Nero*, en molt poc de temps. En aquella ciutat va contactar amb el príncep Ferdinando de Medici que el va induir a visitar Florència (1706), tenia 21 anys. L'estada de Händel a Itàlia va ser d'una importància cabdal: era l'espai per excel·lència per a l'òpera, l'oratori, la cantata de cambra i les formes instrumentals, el

concert i la sonata. Allà va conèixer Alessandro i Domenico Scarlatti, Caldara i Corelli a Roma i Vivaldi i Albinoni a Venècia. És probable que la influència més significativa fora la d'Alessandro Scarlatti, de les òperes i cantates del qual va rebre l'influx necessari per a esdevindre un autor fluid, melòdic, rítmicament flexible i dotat d'un domini tècnic extens per a l'escriptura vocal.

Així, quan el 1710 va arribar a Londres, ja era un músic complet, amb una formació profunda assentada en el seu període italià. A Londres va estrenar la seua òpera *Rinaldo* el 24 de febrer de 1711, i va obtindre un èxit extraordinari, ja que es va representar inicialment en quinze ocasions, però desenes de vegades en temporades posteriors. Després de diversos viatges intermitents i d'estudiar anglès, es va establir després a la capital del Regne Unit (lloc, on arran dels enormes èxits i la seua integració en la Royal Academy, es va naturalitzar anglès, anys més tard, el 1727).

Entre 1723 i 1725 va compondre tres grans òperes que el varen situar al cim de la composició: *Giulio Cesare in Egitto* (estrenada el 20 de febrer de 1724), *Tamerlano* i *Rodelinda*. L'èxit de la primera va ser extraordinari (amb un llibret de N. F. Haym, basat en una obra prèvia de G. F. Bussani), que va arribar fins i tot a aspectes complementaris, com la sensació de les vestimentes en l'univers de la moda, si bé en un àmbit on els grans protagonistes eren les sopranos i els *castrati*. A *Giulio Cesare*, no només apareixerà la fascinació per l'ornamentació i la coreografia egípcies (les inscripcions de la qual no serien desvetllades fins al descobriment de la Pedra de Rosetta el 1799), sinó per la cultura romana, i més que per la glòria i la grandiositat de les seues victòries en el camp de batalla, per la seua capacitat en els exercicis del govern i del poder. El contingut dramàtic de l'argument es percep aviat, quan al campament dels vençuts li entreguen a Cesare el cap de Pompeo com a regal de Tolomeo, que disputa la corona a

la seua germana Cleopatra. L'atrocitat del crim i la profunda tristesa de Cornelia, l'esposa del decapitat, i del seu fill Sesto, provoquen en Cesare una reacció intensa que el porta al desig de venjar la mort del seu propi enemic. Cleopatra apareixerà

sota una personalitat fingida: la de Lidia. En este ambient de palau, tens i summament complex, els personatges expressen sentiments a través de les seues àries, de dolor, d'ambició i de cobdícia, però també d'amor i d'esperança. Händel, es mostra dominador de la composició vocal amb una musicalitat fluida, fa sorgir frasejos enlluernadors en àries precioses i prolongades que requerixen un exigent domini tècnic per als intèrprets i una expressivitat capaç de traslladar les seues emocions al públic. Per a aconseguir resultats tan excepcionals, utilitza un complex aparell orquestral que assolix la dificultat més gran en l'escena de la seducció del segon acte, on inclou una doble orquestra. Si bé en el desenrotllament de les seqüències podria aparèixer una coreografia grandiosa i que recorda a un palau a l'ús de les grans escenificacions històriques, la profunditat i la bellesa de cada una de les àries (només Cleopatra en té huit), mantenen per si mateixes un interès constant, fins i tot per damunt de la trama argumental que, una vegada plantejada, evoluciona sense sorpreses cap a un final previsible amb l'entronització gloriosa de Cleopatra. En el camí apareixen personatges de valors contraposats: Tolomeo i Achilla són cobejosos i negatius, mentres Cesare és la significació del valor, la justícia i el coneixement, qualitats pròpies dels grans sobirans, com translacions assumibles com a pròpies –així mateix– dels prínceps contemporanis. En conjunt, els personatges s'alliberen de les seues qualitats primàries i les exposen d'una manera perceptible, de tal manera, que les veritables batalles són les que els enfronten a ells mateixos.

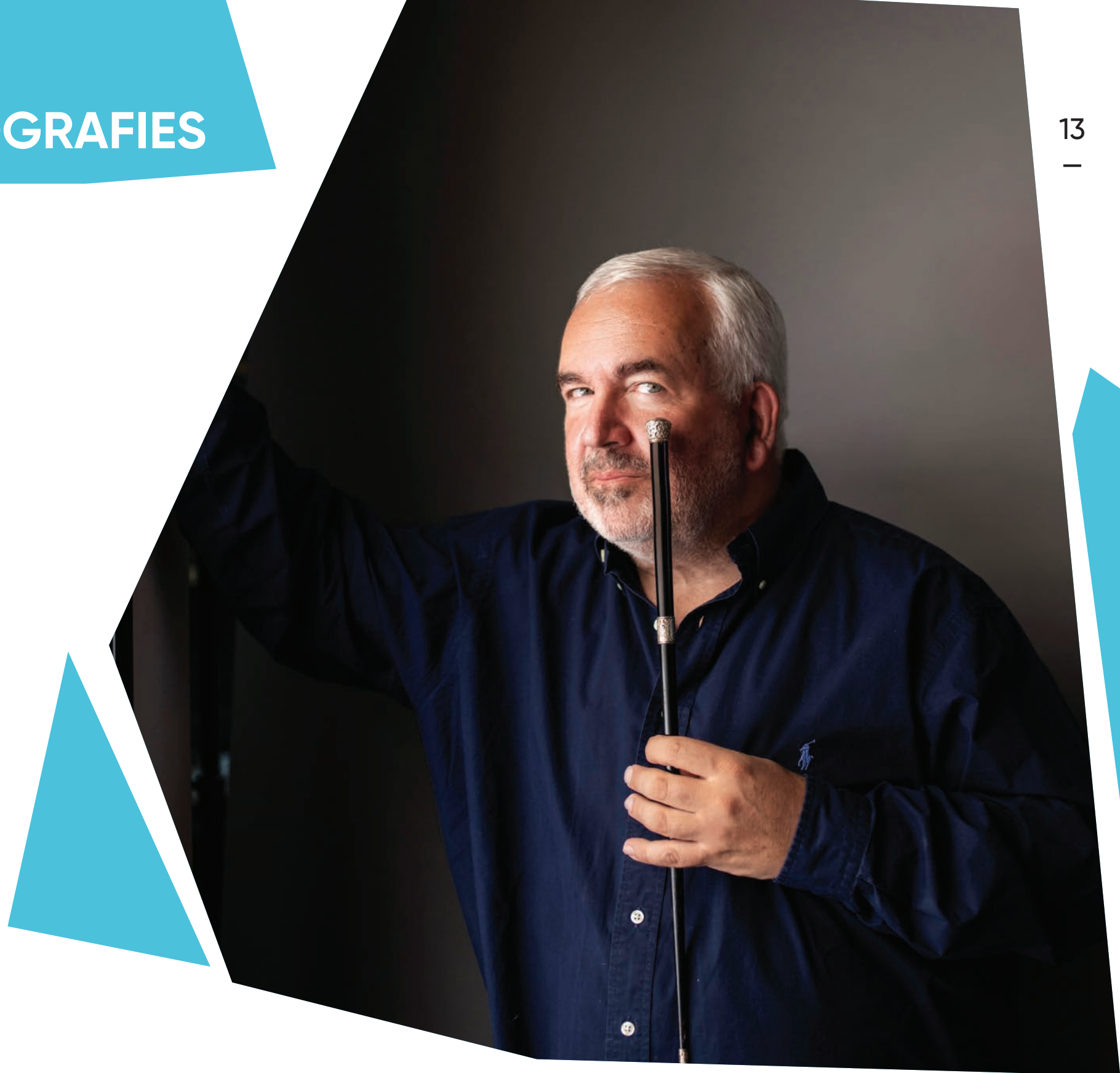
Ens trobem davant de conceptes il·lustrats, en els quals els continguts i fins i tot les naturaleses estètiques de la música, brollen i es nodriuen de l'emancipació de l'home com a subjecte autònom. Així, les emocions íntimes apareixen en àries com: *Alma*

del gran Pompeo, en la qual Cesare reflexiona profundament sobre la brevetat de la vida. Encara que Händel es prodiga en l'exercici brillant de la música barroca, podem percebre l'intent de superar-se a ell mateix a través de l'expressió musical dels conceptes portant els diàlegs vocals carregats de sentit a un lloc pròxim als límits de la seua capacitat creativa per a aconseguir bellesa, fins i tot en els moments més durs de les expressions humanes, que són portades de la mà per un mestratge que manté la tensió emocional, però sense sobrepassar els límits tràgics més enllà del que és estrictament necessari. El negatiu Tolomeo, mor, mentres el seu exèrcit és derrotat per Sesto, el fill de Cornelia, que es convertirà en governador. Mentrestant, Cleopatra recupera el tron d'Egipte i Cesare pot tornar victoriós perquè, d'alguna manera, Egipte encara estarà en deute amb Roma. Ens disposem a percebre una òpera meravellosa, de principi a fi.

(text traduït del castellà per Les Arts)

Marc Minkowski

Direcció musical

Fundador de Les Musiciens du Louvre l'any 1982, –formació junt amb la qual és resident del Théâtre des ChampsÉlysées de París i amb què acaba de rescatar *Robinson Crusoe* d'Offenbach amb posada en escena de Laurent Pelly–, Marc Minkowski també va crear el Festival Ré Majeure a l'Île de Ré (França). Ha sigut director general de l'Òpera de Bordeus, director artístic de la Mozartwoche de Salzburgo i ha mantingut una col·laboració estreta amb la Kanazawa Ensemble Orchestra i amb la Sinfonia Varsovia.

Actua regularment als teatres i festivals més prestigiosos, com l'Òpera de París (*Platée, Idomeneo, Die Zauberflöte, Giulio Cesare, Iphigénie en Tauride, Mireille, Alceste* i *Ariodante*), el Théâtre du Châtelet, l'Opéra-Comique o el Festival de Salzburg (*Die Entführung aus dem Serail, Mitridate, Così fan tutte, Lucio Silla, Die Fledermaus, Les contes d'Hoffmann*). Els seus compromisos internacionals l'han dut a Brussel·les, Zuric, Ginebra, Venècia, Moscou, Pequín, Berlín, Amsterdam, Viena o Ais de Provença. Ha dirigit també al Covent Garden i a La Scala. El seu repertori en estos teatres inclou, entre d'altres, obres de Verdi (*Don Carlos, Il trovatore, La traviata*), Wagner (*Der fliegende Holländer, Die Feen, Die Walküre*), Meyerbeer (*Robert le Diable, Les Huguenots*), Halévy (*La Juive*), Gounod (*Faust, Roméo et Juliette*), Massenet (*Cendrillon, Don Quichotte, Manon*) i un ampli catàleg d'òperes de Mozart i Offenbach. A Espanya ha dirigit al Liceu (*Le nozze*

di Figaro, Don Giovanni, Così fan tutte i Manon) i al Teatro Real (*Die Zauberflöte, Mitridate i Die Fledermaus*).

Minkowski ha sigut invitat, així mateix, per algunes de les orquestres més prestigioses del món, com la Tokyo Metropolitan Symphony (amb què va realitzar un cicle de Bruckner), l'Orquestra de Cleveland, les filharmòniques de Los Ángeles, Berlín i Viena, la Staatskapelle de Dresden, la Deutsches Symphonie-Orchester de Berlín, BBC, Mahler Chamber Orchestra, Orchestre National du Capitole de Tolosa o l'Orquestra del Mariïnski. A Les Arts, junt amb Les Musiciens du Louvre, Minkowski ha dirigit *Mitridate* i *Alcina* en versió de concert, així com *Les contes d'Hoffmann* amb l'Orquestra de la Comunitat Valenciana. Entre les seues distincions figuren els títols de Chevalier de la Légion d'Honneur, Officier de l'Ordre national du Mérite, Commandeur de l'Ordre des Arts et des Lettres i la Medalla d'Or Mozart.

Vincent Boussard

Direcció d'escena

Després del seu debut com a director d'escena a l'Studio Théâtre de la Comédie-Française, Vincent Boussard s'ha dedicat a la posada en escena d'òpera des del 2001. Més de 40 títols avalen la seua trajectòria, des de Cavalli, Mozart i Bellini fins a la *Grand Opéra* francesa, Wagner, Puccini, passant per Kurt Weill i compositors contemporanis. Ha col·laborat amb les principals institucions líriques del món, com el Festival de Salzburg, Deutsche Oper de Berlín, La Monnaie de Brussel·les, Théâtre du Capitole de Tolosa, Festival d'Ais de Provença, Staatsoper d'Hamburg, Bayerische Staatsoper de Munic, Gran Teatre del Liceu, Theater an der Wien, Òpera de San Francisco i el New National Theatre de Tòquio.

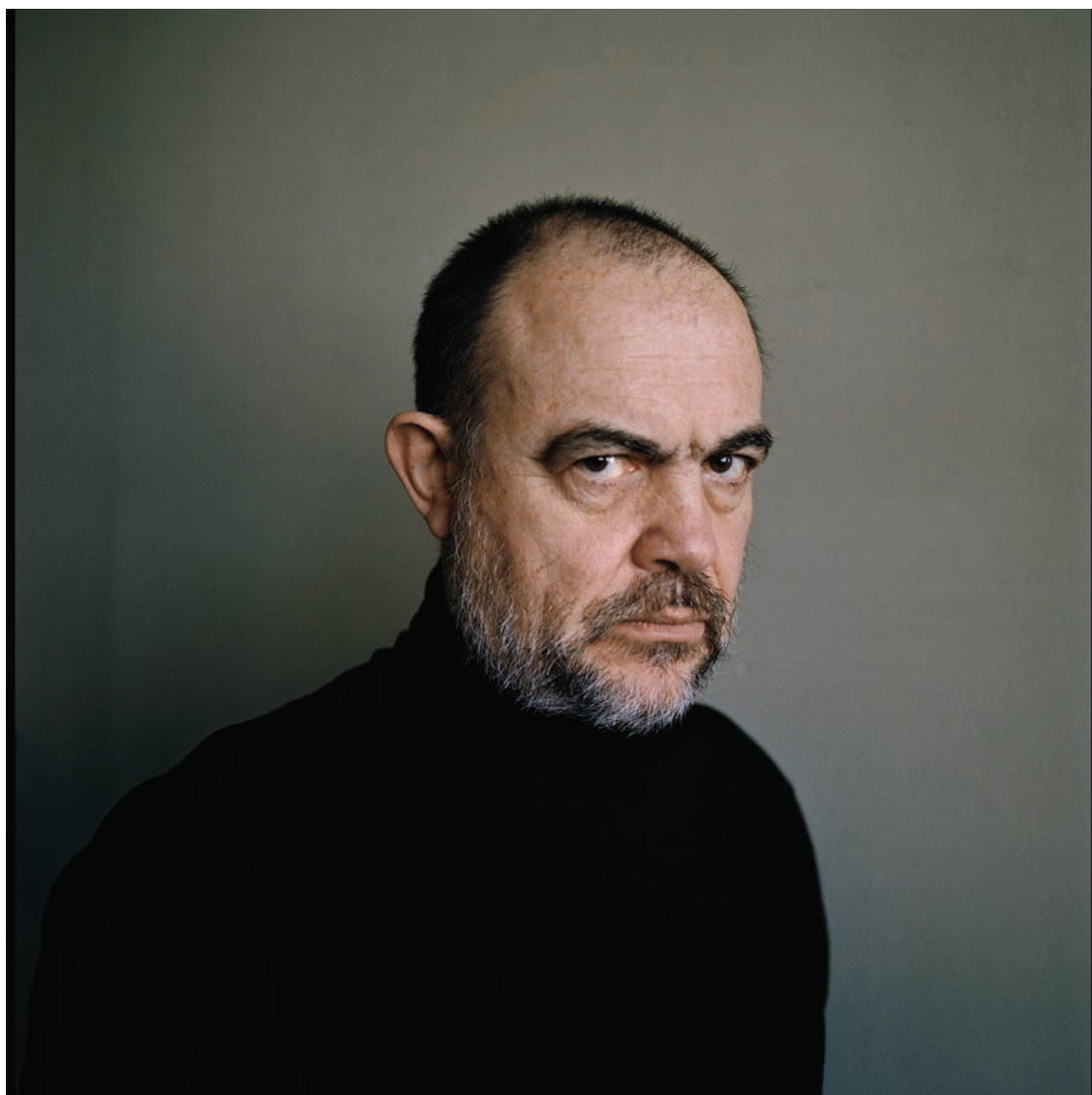
Entre les seues produccions més importants cal esmentar *Otello* (amb Christian Thielemann) al Festival de Pasqua de Salzburg i a la Semperoper de Dresden; *Agrippina* i *Candide* a la Staatsoper de Berlín; *I Capuleti e i Montecchi* a la Bayerische Staatsoper de Munic; *Carmen* a l'Òpera Reial d'Estocolm; *Madama Butterfly* i *La fanciulla del West* a la Staatsoper d'Hamburg; *Così fan tutte*, *Eliogabalo* de Cavalli i *Il matrimonio segreto* de Cimarosa a La Monnaie de Brussel·les. Els seus treballs més recents inclouen *Le nozze di Figaro* i *La traviata* a Dortmund, *Die Fledermaus* a Pequín, *Tosca* a Hong Kong i *Werther* a Lausanne.

Frank Philipp Schlössmann

Escenografia

Format al Mozarteum, Frank Philipp Schlössmann és un dels escenògrafs més reconeguts de la seua generació. Al llarg de la seua trajectòria ha col·laborat amb directors d'escena com Andreas Homoki, Olivier Tambosi, Götz Friedrich, Harry Kupfer, Peter Konwitschny i Stephen Lawless, en teatres d'òpera de Berlín, Hamburg, Munic, Dresden, Hannover, Düsseldorf, Essen, Colònia o Bonn. La seua carrera internacional abasta col·laboracions amb institucions com el Metropolitan i les òperes de Chicago, Houston, Los Angeles i San Francisco. Així mateix, ha desenvolupat projectes als teatres de Venècia, Florència, Zuric, Basilea, Lucerna, Berna, Viena, Amsterdam, Barcelona, Tòquio, Sant Petersburg i Buenos Aires, entre molts altres, a més del Covent Garden, l'English National Opera i el Festival de Bayreuth.

© Patrick Swirc

Christian Lacroix

Vestuari

Christian Lacroix, nascut a Arles i format en Història de l'Art a Montpellier i a l'Institut d'Art i a l'Ecole du Louvre a París, va crear el 1987 la casa d'alta costura que porta el seu nom. La seua sensibilitat per a les arts escèniques prompte el va portar a dissenyar vestuari per a teatre, ballet i òpera, col·laborant amb institucions com la Comédie-Française, l'Òpera de París, l'Opéra-Comique, La Monnaie de Brussel·les, el Metropolitan de Nova York i nombrosos teatres d'Alemanya, Suïssa i Àustria. Ha treballat amb directors d'escena com Denis Podalydès, Eric Ruf, Michel Fau o Vincent Boussard. Després de més de tres dècades dedicades a la moda, va ampliar la seua activitat al disseny (TGV, tramvies de Montpellier), la decoració, la il·lustració i l'escenografia, signant projectes per a museus i festivals, així com per a institucions de la seua ciutat natal, Arles. El 2021 va debutar com a director d'escena amb *La vie parisienne* d'Offenbach a Tours.

Robert Schwaighofer

Col·laborador de vestuari

Robert Schwaighofer va nèixer al Tirol i viu a Viena. Després de completar els seus estudis i un màster en moda, va adquirir experiència com a assistent de dissenyadors internacionals de vestuari i moda. Treballa com a dissenyador de vestuari en diferents gèneres: òpera, ballet, musical, dansa, performance i teatre. Des del 1998 col·labora amb Christian Lacroix en diversos projectes teatrals i, des del 2009, amb Vincent Boussard en produccions com *Agrippina*, *Candide*, *Aufstieg und Fall der Stadt Mahagonny*, *I Capuleti e i Montecchi*, *Adriana Lecouvreur*, *Ezio*, *I puritani*, *Madama Butterfly*, *La fanciulla del West*, *Otello*, *Pelléas et Mélisande*, *Salome*, *Lohengrin*, *Radamisto*, *Cinderella*, *Un ballo in maschera*, *Aida* o *Tannhäuser*, entre moltes altres.

Andreas Grüter

Il·luminació

Després de formar-se en disseny d'il·luminació a Munic, Andreas Grüter va treballar com a dissenyador d'il·luminació en produccions de la Staatsoper de Munic, la Volksoper de Viena, Theater an der Wien, La Monnaie de Brussel·les, el Festival de Lucerna, el MÜPA de Budapest (*Der Ring des Nibelungen*) i les òperes de Bonn, Marsella, Glasgow i Cardiff. A més, el Festival de Bayreuth li va encarregar *Die Meistersinger von Nürnberg* (dirigida per Katharina Wagner), la Staatsoper de Viena *Moses und Aron* i *Elektra*, l'Òpera de Frankfurt *Rusalka* i la Ruhrtriennale diversos títols, tots dirigits per Willy Decker. Ha col·laborat amb Andreas Kriegenburg en *Les Huguenots* a París, *Simon Boccanegra* al Festival de Salzburg, *Platée* a Gotemburg i *Edipo* al Festival de Bregenz. El 2010 va assumir la direcció artística del departament d'il·luminació de l'Òpera de Colònia.

Nicolas Hurtevent

Vídeo

Nicolas Hurtevent porta anys treballant en la creació d'imatges en moviment per a espectacles en viu. Després de formar-se en arts i tècniques cinematogràfiques al European Film College de Dinamarca i al Centre de formation multimèdia de Brussel·les, va treballar amb el Théâtre du Maquis i l'agència Imagista. Des del 2010 col·labora amb l'Òpera de Marsella i el Festival International d'Art Lyrique d'Ais de Provença, amb reconeguts directors com Roméo Castellucci, Simon McBurney i Simon Stone. El 2019 es va incorporar a l'equip de Vincent Boussard amb *Les contes d'Hoffmann* a l'Òpera de Seül. Des d'aleshores, ha participat en diverses produccions, entre elles *Mignon* a Valònia, *Werther* a Lausana, *Giulio Cesare in Egitto* a Colònia, *Adriana Lecouvreur* a Riga, *Tosca* a Hong Kong i *Die Fledermaus* al NCPA de Pequín.

©Dario-Acosta

Aryeh Nussbaum Cohen

Giulio Cesare

El contratenor Aryeh Nussbaum Cohen posseïx un instrument "sorprenentment bell" i de "timbre de bronze" (*The Guardian*) que abasta un ampli repertori, des del Barroc fins a la música contemporània. Aclamat com a "jove estrella" i "artista complet" (*The New York Times*), en la temporada 2025-2026 realitza tres importants debuts de papers protagonistes en concert: *Rinaldo* en una gira internacional al costat de Harry Bicket i The English Concert; *Tolomeo* dirigit per Peter Whelan; i *Orfeo ed Euridice* amb Dame Jane Glover al capdavant de Music of the Baroque. En l'àmbit operístic, debuta a Espanya amb este *Giulio Cesare* a Les Arts i tornarà a l'Òpera de Houston com a solista de *Messiah* en una producció de Robert Wilson. En temporades recents ha cantat al Metropolitan, la Bayerische Staatsoper, Carnegie Hall, Kennedy Center, La Monnaie, Festival de Salzburg, Komische Oper de Berlín i les òperes de San Francisco, Los Angeles, Roma i Zuric, entre d'altres.

© Gemma Escribano

Marina Monzó

Cleopatra

Valenciana. Es va diplomar en cant al Conservatori Superior de la seua ciutat. El 2016 va debutar amb *La sonnambula* a Bilbao. Va continuar els seus estudis vocals a Pesaro amb Alberto Zedda, on va cantar diversos anys al Rossini Opera Festival. Va perfeccionar la seua tècnica vocal amb Isabel Rey. És invitada a les temporades d'òpera del Teatro San Carlo (*Rigoletto*, *Un ballo in maschera*), Bayerische Staatsoper (Reina de la Nit en *Die Zauberflöte*), Teatro Real (Ismene en *Mitridate*, Zerlina en *Don Giovanni*), Gran Teatre del Liceu (Adina en *L'elisir d'amore*), Teatro Massimo de Palerm (*Don Pasquale*, *I Capuleti e i Montecchi*), Musikverein de Viena (*Il viaggio a Reims*), Teatro del Maggio Musicale Fiorentino (*Don Pasquale*, *L'elisir d'amore*) o el Teatro de la Zarzuela (*Doña Francisquita*, *Marina*). En Les Arts ha cantat en *Così fan tutte*, *La tabernera del puerto*, *La bohème*, *Un ballo in maschera* i *Gianni Schicchi*.

Sara Mingardo

Cornelia

Guanyadora de dos Grammy el 2002 per *Les Troyens* i Premi Abbiati el 2009, Sara Mingardo és una de les artistes més reconegudes de l'escena musical internacional dels últims anys. Ha col·laborat regularment amb directors com Claudio Abbado, Ivor Bolton, Riccardo Chailly, Myung-Whun Chung, Colin Davis, John Eliot Gardiner, Riccardo Muti, Trevor Pinnock, Christophe Rousset, Jordi Savall, Jeffrey Tate i Rinaldo Alessandrini. Entre els reptes de la temporada 2025-2026 s'inclouen *Die Erste Walpurgisnacht* a Sant Sebastià, Barcelona i París, sota la direcció de Jordi Savall; *Giulio Cesare* a Bari i a Les Arts; *Stabat Mater* de Pergolesi amb l'Orquesta del Teatro dell'Opera di Roma; *Orfeo ed Euridice* al New National Theatre de Tòquio; *Johannespassion* a la Philharmonie de Colònia; *Nisi Dominus* de Vivaldi a l'Opéra de Rouen; i un concert barroc al Festival Anima Mundi de Pisa junt amb The English Concert i Trevor Pinnock.

Arianna Vendittelli

Sesto

Nascuda a Roma, Arianna Vendittelli és una reconeguda experta en el repertori barroc. El seu àlbum en solitari dedicat a les cantates per a soprano de Vivaldi, publicat a la Naïve Vivaldi Edition, va ser destacat per *The New York Times* com “un dels cinc àlbums de música clàssica que cal escoltar ara mateix”. En la temporada 2025-2026, Arianna Vendittelli donarà vida al paper titular en *Agrippina* al costat de Stéphane Fuget al Festival de Beaune, així com a Laodice en *Mitridate Eupatore* de Scarlatti sota la direcció de Giulio Prandi per al Teatro Massimo de Palerm. Torna també al rol de Donna Elvira sota la batuta de Francesco Corti, a l’Opera Ballet Vlaanderen i al Palau de la Música de València.

© Aleksandra Modrzejewska

Cameron Shahbazi

Tolomeo

L'ascendent contratenor Cameron Shahbazi, elogiat per la seva veu "voluminosa" i el seu timbre "personal i bell" (*De Trouw*), és celebrat per les seues aclamades interpretacions tant de música barroca com contemporània. El 2023 va rebre el premi Opus Klassik en la categoria de "Concert Innovador de l'Any" pel seu projecte *Woman.Life.Freedom.*, un concert benèfic a l'Òpera de Frankfurt en suport dels drets humans a l'Iran. En la temporada 2025-2026 interpreta Tolomeo en *Giulio Cesare* a Les Arts i a la Deutsche Oper de Berlín, i una vegada més el seu exitós paper en l'òpera *Picture a day like this* de George Benjamin, esta vegada al San Carlo de Nàpols i a l'Òpera de Colònia. Junt amb l'Orchestra Les Accents assumirà el paper titular en *Tamerlano* de Vivaldi a l'Auditorio Nacional de Madrid i a MÜPA Budapest. A més, participarà a *La púrpura de la rosa* de Velasco al Teatro Municipal de Lima.

Jean-Philippe McClish

Achilla

Natural del Quebec i actualment establert a París, el baix Jean-Philippe McClish va ser artista resident a l'Atelier lyrique de l'Opéra de Montréal entre el 2019 i el 2021. La seua "veu superba, càlida, rodona, profunda, poderosa i impressionant" (*Ludwig Van*) li ha permès col·laborar amb companyies com el Theater Orchester Biel Solothurn, les òperes del Quebec, Winterthur, Montreal, Edmonton i Ratisbona, les orquestres Métropolitain del Quebec, Simfònica del Quebec, Simfònica de Trois-Rivières, Kingston Symphony, a més dels festivals Toronto Summer i Verbier. Anteriorment ha interpretat els papers de Figaro (*Le nozze di Figaro*), Don Alfonso (*Così fan tutte*), Il Re (*Ariodante*), Garibaldo (*Rodelinda*), Frère Laurent (*Roméo et Juliette*), Nourabad (*Les pêcheurs de perles*), Orbazzano (*Tancredi*), Colline (*La bohème*), Achilla (*Giulio Cesare*) i Alidoro (*La Cenerentola*).

© Miguel Lorenzo-Mikel Ponce

Bryan Sala

Curio

El baríton italià Bryan Sala ha participat en programes internacionals per a artistes jóvens com el del Teatre Comunale di Bologna (2022-2024) i el de l'Accademia Musicale Chigiana de Siena. Ha debutat, entre altres papers, Dandini en *La Cenerentola*, Belcore en *L'elisir d'amore* o Leporello en *Don Giovanni* al Teatro Comunale de Bolonya. També ha interpretat Bartolo en *Il barbiere di Siviglia* i Conte Robinson en *Il matrimonio segreto*. Col·labora amb batutes de renom, com Roberto Abbado i Daniele Gatti, i directors d'escena com Pierfrancesco Maestrini. Ha perfeccionat la seua tècnica amb artistes de la talla de Mariella Devia o Vivica Genaux. Va formar part del Centre de Perfeccionament del Palau de les Arts.

© Miguel Lorenzo-Mikel Ponce

Lora Grigorieva

Nireno

Va cursar la seua formació a la Universitat Russa d'Arts Teatral de Moscou, així com al Richard Wagner Konservatorium i la Universitat de Música i Arts Escèniques de Viena. Ha sigut guanyadora del Grand Prix de Nova York i del primer premi del Vienna Competition for Young Performers, i ha obtingut guardons en els concursos Cafarelli Baroque i Bellani Paese degli Artisti. Ha interpretat papers en òperes com *Alcina*, *Die Zauberflöte*, *Carmen* o *Manon*. El 2025 va encarnar Marie en *Der Fliegende Holländer* a l'Oper im Steinbruch Festival. Ha actuat, a més, en sales com la Musikverein de Viena i en programes vocals del Mozarteum i de la Juilliard School. S'ha perfeccionat en classes magistrals amb Ramón Vargas, Vivica Genaux i Barbara Frittoli. Forma part del Centre de Perfeccionament del Palau de les Arts.

Orquestra de la Comunitat Valenciana

30

—

L'Orquestra de la Comunitat Valenciana (OCV) va ser fundada l'any 2006 per Lorin Maazel, el seu primer director musical. En poc de temps, la formació titular del Palau de les Arts s'ha llaurat un prestigi entre el públic i la crítica, i ha aconseguit un alt nivell artístic que la situa entre les millors orquestres d'Espanya i una de les més importants creades a Europa durant els últims anys. Este reconeixement s'ha forjat també gràcies a la presència de Zubin Mehta en les primeres temporades, sobretot amb el recordat *Anell wagnerià*, i a batutes de la talla de Riccardo Chailly, Valery Gergiev o Gianandrea Noseda. Després del període fructífer dut a terme per l'estatunidenc James Gaffigan al capdavant de l'OCV, des de setembre de 2025 el prestigiós mestre britànic Sir Mark Elder és el director musical de la formació.

Elogiada per la qualitat dels seus músics i per ser un conjunt versàtil capaç d'interpretar amb admirable personalitat tant òpera com música líricosimfònica, l'OCV continua la seua trajectòria professional impulsada per primeres figures de la direcció orquestral, entre les quals hi ha Daniele Gatti, Fabio Luisi, o Sir John Eliot Gardiner, i amplia el seu repertori operístic de la mà de reconegudes batutes internacionals especialitzades en diferents estils, com Marc Albrecht, Maurizio Benini, Lorenzo Viotti, Riccardo Minasi i Marc Minkowski. A més, afiança la col·laboració amb els principals directors espanyols que més projecció tenen fora de les nostres fronteres, entre ells Gustavo Gimeno, Pablo Heras-Casado, Juanjo Mena i Josep Pons.

DIRECTOR MUSICAL

SIR MARK ELDER

VIOLINS PRIMERS

Stéphane Rougier, concertino*
Alexis Roussine, ajuda de solista*
Joaena Hyewon Ryu
Marija Nemanyté
Mikhail Spivak
Roman Svirlov
Elena Trushkova
Beatrice Gagliu*
Natalia Martínez*
Manuel Serrano*

VIOLINS SEGONS

Simone Pirri, solista*
Ignacio Rodríguez, cosolista*
Dasha Dubrovina
Lelia Iancovici
Evgueni Moriatov
Alexander Nikolaev
Inés Romaguera
Katriina Saloheimo
Marie-Madeleine Orban*

VIOLES

David Glidden, solista*
Sergio Sáez, ajuda de solista
Julia Hu
Abraham Martín
Ana Mba
Andrey Ovchinnikov

VIOLONCELS

Albéric Boullenois, solista*
Rafał Jezierski, cosolista
Estrella Guerrero
Saem Heo*

CONTRABAIXOS

Davide Vittone, solista*
Zoltan Dosa, ajuda de solista
David Molina

ARPA

Noelia Cotuna, solista

FLAUTA

Ana Naranjo, cosolista

FLAUTA DE BEC

Lukas Schneider, solista*

OBOÉS

Christopher Bouwman, solista
Ana Rivera, ajuda de solista

FAGOTS

Salvador Sanchis, solista
Javier Biosca

TROMPES

Jorge Monte, solista*
Jesús Sánchez, cosolista
David Rosell, ajuda de solista
Miguel Martín

VIOLA DA GAMBA

Lukas Schneider*

BAIX CONTINU

Albéric Boullenois, violoncel*
Davide Vittone, contrabaix*
Yoann Moulin, clavecí*
Josías Rodríguez Gándara, tiorba*

*Músic invitat

LES
ARTS
ÉS ÒPERA

TEMPORADA
25/26

ORLANDO

GEORG FRIEDRICH HÄNDEL

DIRECCIÓN MUSICAL **Marc Minkowski**

22 de març de 2026

Les Musiciens du Louvre

PALAU DE LES ARTS
REINA SOFÍA

GENERALITAT
VALENCIANA

MINISTERIO
DE CULTURA

DIRECCIÓN GENERAL
DE ARTES ESCÉNICAS Y MÚSICA

PRÒXIMES ACTIVITATS

LES ARTS ÉS SIMFÒNIC

DIMA SLOBODENIOUK

Sibelius: *El cigne de Tuonela*

Elgar: *Concert per a violoncel*

Sibelius: *Simfonia 1*

5 de març de 2026

LES ARTS ÉS MÚSIQUES VALENCIANES

PAU ALABAJOS

6 de març de 2026

LES ARTS ÉS MÚSIQUES VALENCIANES

ANNA MILLO
+PEP MIRABELL

7 de març de 2026

LES ARTS ÉS MÚSIQUES VALENCIANES

JONATAN PENALBA

13 de març de 2026

LES ARTS ÉS MÚSIQUES VALENCIANES

URBÀLIA RURANA

14 de març de 2026

LES ARTS ÉS PER A TOTS

MATINS: CONCERT OCV

22 de març de 2026

LES ARTS ÉS ÒPERA

ORLANDO

22 de març de 2026

LES ARTS ÉS GRANS VEUS

NADINE SIERRA

26 de març de 2026

LES ARTS ÉS FLAMENCO

ARGENTINA

27 de març de 2026

LES ARTS ÉS DANSA

NumEros

COMPAÑÍA NACIONAL DE DANZA

28, 29 de març de 2026

LES ARTS ÉS BARROC

VESPRES D'ARNADÍ

9 d'abril de 2026

LES ARTS ÉS DANSA

LAS HIJAS DE BERNARDA

TAIAT DANSA

17, 18, 19 d'abril de 2026

LES ARTS ÉS PER A TOTS

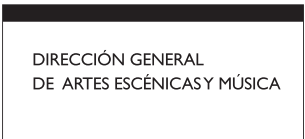
MATINS A LES ARTS:
CENTRE DE
PERFECCIONAMENT
COR DE LA GENERALITAT

Rossini: *Petite messe solennelle*

19 d'abril de 2026

PATROCINIS

TEMPORADA 2025 - 2026

La Fundació Palau de les Arts Reina Sofia mostra el seu agraïment

PARTNER TECNOLÒGIC

PATROCINADOR DE TEMPORADA

PROTECTOR

COL·LABORADORS PREMIUM

COL·LABORADORS

MECENES

MECENES DEL CENTRE DE PERFECCIONAMENT

INSTITUCIONS COL·LABORADORES

DIRECCIÓ

DIRECTOR GENERAL

Jorge Culla Bayarri

DIRECTOR ARTÍSTIC

Jesús Iglesias Noriega

DIRECTOR MUSICAL

Sir Mark Elder

PATRONAT DE LA FUNDACIÓ PALAU DE LES ARTS REINA SOFÍA

PRESIDENT D'HONOR

Molt Honorable Sr. Juan Francisco Pérez Llorca

President de la Generalitat Valenciana

PRESIDENT

Sr. Pablo Font de Mora Sainz

VICEPRESIDENTA

Honorable Sra. María del Carmen Ortí Ferre

Consellera d'Educació, Cultura i Universitats

SECRETÀRIA NO PATRONA

Sra. Ana Jiménez Moliner

Secretària general de la Fundació

VOCALS

Excel·lentíssim **Sr. Jordi Martí Grau**

Secretari d'Estat de Cultura

Il·lustríssima **Sra. Paz Santa Cecilia Aristu**

Directora general de l'INAEM del Ministeri de Cultura

Il·lustríssima **Sra. Marta Alonso Rodríguez**

Secretària autonòmica de Cultura

Il·lustríssim **Sr. Eusebio Monzó Martínez**

Secretari autonòmic d'Hisenda i Finançament

Il·lustríssim **Sr. José Manuel Camarero Benítez**

Secretari autonòmic de Turisme

Sr. Carlos Gracia Calandín

Subsecretari de la Conselleria d'Educació, Cultura i Universitats

Sr. Miquel Nadal Tárrega

Director general de Cultura

Sra. María del Mar González Barranco

Directora general del Sector Públic

Sr. Álvaro López-Jamar Caballero

Director general de l'Institut Valencià de Cultura

Sra. Rosana Pastor Muñoz

Membre del Consell Valencià de Cultura

Sra. Susana Lloret Segura

Sr. Rafael Juan Fernández

Sra. Mónica de Quesada Herrero

Sra. Felisa Alcántara Barbany

Sr. Ignacio Ríos Navarro

Sr. Salvador Navarro Pradas

PATRÓ D'HONOR

Sr. Vicente Ruiz Baixauli

GENERALITAT
VALENCIANA

MINISTERIO
DE CULTURA

DIRECCIÓN GENERAL
DE ARTES ESCÉNICAS Y MÚSICA